

Hussam (Raqqa, Síria, 1992) va fugir de la guerra que dessagna el seu país per enfrontar-se a un altre conflicte més soterrat: el de la insolidaritat que pateixen els refugiats quan posen el peu a Europa. Hussam va deixar enrere els pares, els sis germans i els amics ara fa tres anys i va pujar a un cotxe cap a la frontera amb Turquia. Va pagar 200 euros a les màfies. «Fa tant que vaig sortir de casa que ni tan sols conec el meu germà petit, que ha complert dos anys i mig», recorda amb pena.

Després d'una llarga estada a Turquia i grans peripècies, va arribar a Atenes. Fins que, fa dos mesos va trobar al seu últim destí: Barcelona. «Aquí ens hem trobat amb una sorpresa, en lloc de venir a un centre humanitari hem vingut a una presó on ens falta la llibertat», assegura. Al recinte on viu Hussam, a la Barceloneta, hi viuen 21 persones: 16 sirians, una família de l'Iraq i una altra del Salvador.

El cop a Espanya, «on pensava trobar una vida digna i tranquil·la», Hussam no té cap mania a afirmar: «Estava millor a Grècia. M'agradaria tornar-hi». I estremeix la seva enyorança recordant les imatges que arriben d'aquell país i que remouen fins a les consciències més insensibles.

A Atenes tenia feina i un pis llogat amb uns companys, però va escollir Espanya, entre vuit països, per al programa d'acollida, ja que considerava que aquí seria feliç. El lament de Hussam xoca precisament quan es produeix en una ciutat en què una allau de ciutadans es va posar a disposició de l'ajuntament el mes de setembre de l'any passat per oferir ajuda a la gent que fugia de països en guerra.